

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Urto/2/2024
Identifikačné číslo spisu:	6023010035
Dátum vydania rozhodnutia:	27.03.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Martin Bargel
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:6023010035.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Martina Bargela a sudcov JUDr. Patrika Príbelského, PhD. a JUDr. Emila Klemaníča na neverejnom zasadnutí konanom 27. marca 2024 v Bratislave v trestnej veci odsúdeného U. T. o ním podanom odvolaní proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 4Ntc/7/2023 z 11. januára 2024 takto

rozhodol:

Podľa § 518 ods. 4 Trestného poriadku odvolanie odsúdeného U. T. z a m i e t a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Banskej Bystrici rozhodol rozsudkom, sp. zn. 4Ntc/7/2023, z 11. januára 2024 tak, že: „Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení zákona č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov rozsudok Krajského súdu pre trestné veci Viedeň, sp. zn. 14 Hv/12/22t, z 28. októbra 2022, právoplatným 20. apríla 2023 v spojení s rozhodnutím Vyššieho Krajského súdu Viedeň, sp. zn. 18Bs 77/23i, z 20. apríla 2023, ktorým bol občan Slovenskej republiky U. T., nar. XX. R. XXXX v V., trvale bytom X. U. XX/XXX, O., časť obce Y, t. č. vo výkone trestu odňatia slobody v Rakúskej republike, uznaný za vinného zo zločinu lúpeže podľa § 142 odsek 1 rakúskeho Trestného zákona, ktorého sa dopustil na tom skutkovom základe, že dňa 9. augusta 2022 U.Š. T. a U. G. vo vedomej a chcenej spolupráci ako spolupáchatelia (§ 12 rakúskeho Trestného zákona) s ďalším neznámym páchatelom násilím proti osobe odcudzili inému hnutelné veci s úmyslom sa ich privlastnením neoprávnene obohatiť tak, že najprv päšťami udierali U. V. a/alebo ju kopali, potom jej strhli z hrdla zlatú retiazku v hodnote asi 2.180,00 Eur a tretí neznámy páchatel s časťou zlatej retiazky utiekol, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 3 roky (1096 dní), sa na území Slovenskej republiky vo vzťahu k osobe odsúdeného U. T. vo výroku o vine a uloženom treste uznáva a vykoná sa. Podľa § 517 ods. 2 Trestného poriadku v spojení s § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona bude odsúdený vo výkone trestu odňatia slobody pokračovať bez jeho premeny v ústave na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia“.

Krajský súd svoje rozhodnutie odôvodnil nasledovne:

„Formálne podmienky pre rozhodnutie o predmetnom návrhu v danej veci boli splnené, keďže odsúdený je štátnym občanom Slovenskej republiky a je prihlásený na trvalý pobyt na jej území. Súčasne z predloženého osvedčenia vyplýva, že rozhodnutím Spolkového cudzineckého a azylového úradu č. XXXXXXXXXXX/XXXXXXXXX bol U. T. uložený zákaz pobytu v Rakúskej republike na 8 rokov (§ 4 ods. 1 písm. b) zák. č. 549/2011 Z. z.).

Z odpisu registra trestov odsúdeného je zrejmé, že nebol pre tie isté skutky odsúdený súdom Slovenskej republiky a súd nemá informáciu, že konanie vedené v niektorom členskom štáte proti tej istej osobe pre tie isté skutky sa právoplatne skončilo odsudzujúcim rozsudkom, ktorý už bol vykonaný, v súčasnosti sa vykonáva, alebo už nemôže byť vykonaný podľa právnych predpisov štátu, v ktorom bol vyneseny (§ 16 ods. 1 písm. a) zák. č. 549/2011 Z. z.).

Z osvedčenia vyplýva, že predmetný skutok nebol justičným orgánom štátu pôvodu v osvedčení v časti h) bod 2 priradené k niektorej kategórii trestných činov uvedených v § 4 ods. 3 zák. č. 549/2011 Z. z., resp. v čl. 7 ods. 1 rámcového rozhodnutia, preto bolo potrebné skúmať, či vykazuje znaky trestného činu aj podľa právneho poriadku Slovenskej republiky. Po preskúmaní spisového materiálu krajský súd konštatuje, že predmetný skutok vykazuje znaky zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 2 písm. d) Trestného zákona spolupáchateľstvom podľa § 20, teda je trestný aj podľa právneho poriadku Slovenskej republiky (§ 16 ods. 1 písm. b) zák. č. 549/2011 Z. z.).

Odsúdený nie je osobou vyňatou z pôsobnosti orgánov činných v trestnom konaní a súdu v zmysle § 8 Trestného poriadku a z dôvodu veku je trestne zodpovedný za konanie, pre ktoré bolo vydané predmetné rozhodnutie (§ 16 ods. 1 písm. c), d) zák. č. 549/2011 Z. z.).

Premlčacia doba na premlčanie výkonu trestu odňatia slobody vo výmere 3 roky je podľa § 90 ods. 1 písm. d) Trestného zákona účinného v čase právoplatnosti rozsudku 5 rokov (do premlčacej doby sa nezapočítava doba, po ktorú nebolo možné trest vykonať preto, že sa odsúdený zdržiaval neoprávnene v cudzine, alebo bol na ňom vykonávaný iný trest odňatia slobody). Z toho je zrejmé, že výkon trestu uloženého odsúdenému nie je podľa právneho poriadku Slovenskej republiky premlčaný (§ 16 ods. 1 písm. e) zák. č. 549/2011 Z. z.).

Z lustrácie v Registri obyvateľov krajský súd zistil, že odsúdený je štátnym občanom Slovenskej republiky, je prihlásený na trvalý pobyt na jej území a po výkone trestu má byť do Slovenskej republiky vyhostený (§ 16 ods. 1 písm. f) zák. č. 549/2011 Z. z.).

Pokiaľ ide o dôvod odmietnutia predpokladaný v § 16 ods. 1 písm. h) zák. č. 549/2011 Z. z., možno konštatovať, že rozhodnutie zodpovedá vydanému osvedčeniu a osvedčenie je úplné, teda obsahuje všetky skutočnosti potrebné pre rozhodnutie

Zo spisového materiálu je ďalej zrejmé, že dĺžka výkonu trestnej sankcie presahuje 6 mesiacov (§ 16 ods. 1 písm. i) zák. č. 549/2011 Z. z.).

Odsúdený neudelil súhlas s odovzdaním výkonu rozhodnutia do Slovenskej republiky vzhľadom na skutočnosť, že je štátnym občanom Slovenskej republiky a po výkone trestu má byť do Slovenskej republiky vyhostený, sa však jeho súhlas nevyžaduje. Z lustrácie v GP vyplýva, že menovaný nie je v súčasnosti stíhaný pre iné trestné činy spáchané pred odovzdaním a z odpisu registra trestov odsúdeného je zrejmé, že v Slovenskej republike nemá vykonať trest odňatia slobody, v danom prípade preto nie je daný ani dôvod na odmietnutie uznania a výkonu rozhodnutia podľa § 16 ods. 1 písm. g), k) zák. č. 549/2011 Z. z.

V danom prípade nie sú dané ani dôvody na odmietnutie uznania a výkonu rozhodnutia podľa § 16 ods. 1 písm. l) a m) zák. č. 549/2011 Z. z.

S poukazom na opis predmetného skutku, miesto a spôsob jeho spáchania, nie je daný ani fakultatívny dôvod odmietnutia uznania a výkonu rozhodnutia uvedený v § 16 ods. 2 zák. č. 549/2011 Z. z.

V predmetnej veci sú druh trestu - trest odňatia slobody i jeho výmera zlučiteľné s právnym poriadkom Slovenskej republiky, preto bude odsúdený vo výkone trestu pokračovať bez jeho premeny

Trestný zákon platný a účinný na území Slovenskej republiky má odlišnú diferenciáciu spôsobu výkonu trestu odňatia slobody ako Trestný zákonník platný na území Rakúskej republiky. Odsúdeného krajský súd uplatňujúc ust. § 17 ods. 4 zák. č. 549/2011 Z. z. zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia, keďže podmienky výkonu trestu v tomto ústave budú zodpovedať podmienkam, aké má vo výkone trestu v Rakúskej republike za spáchanie vyššie uvedenej trestnej činnosti, s poukazom na

spôsob jej vykonania a výšku spôsobenej škody. Naviac, z odpisu Registra trestov SR vyplýva, že odsúdený v posledných 10 rokoch pred spáchaním trestného činu nebol vo výkone trestu odňatia slobody za úmyselný trestný čin, čo by v podmienkach Slovenskej republiky odôvodňovalo jeho zaradenie do vyššie konštatovaného ústavu na výkon trestu.

S poukazom na uvedené skutočnosti preto krajský súd rozhodol o uznaní a výkone predmetného rozhodnutia na území Slovenskej republiky tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku

Nad rámec odôvodnenia rozhodnutia krajský súd pre úplnosť poukazuje na skutočnosť, že v štáte pôvodu bolo konanie odsúdeného posúdené ako úmyselný trestný čin, čo v spojení s výškou trestu odňatia slobody, ktorý možno v štáte pôvodu za tento čin uložiť (trest odňatia slobody na jeden až desať rokov), je rozhodujúce pre posúdenie dotknutého činu ako zločinu pre prípadné posudzovanie podmienok pre podmienené prepustenie".

Odsúdený U. T. podal proti označenému rozsudku krajského súdu stručné odvolanie, v ktorom vysvetlil, že trest vykonáva v Rakúskej republike a tam by ho chcel aj vykonať, pretože podmienky pre výkon trestu odňatia na Slovensku, nie sú rovnaké. To platí aj o zdravotnej starostlivosti, keďže je bez jednej končatiny na vozíku.

+ + +

Najvyšší súd Slovenskej republiky preskúmal v zmysle § 317 ods. 1 Trestného poriadku zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého rozsudku ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo a zistil, že odvolanie odsúdeného U. T. nie je dôvodné.

Pokiaľ ide o úvahy a závery Krajského súdu v Banskej Bystrici, týkajúce sa nezistenia dôvodov na odmietnutie rozhodnutia o uznaní a výkone (§ 16 zákona č. 549/2011 Z. z.) a splnenia všetkých zákonom predpokladaných podmienok na pozitívne rozhodnutie podľa § 17 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. prezentované v odôvodnení napadnutého rozsudku, tieto považuje najvyšší súd za relevantné, opodstatnené a dostatočné.

Príslušný súd v prípade občana Slovenskej republiky odsúdeného na trestnú sankciu v niektorom z členských štátov Európskej únie, za predpokladu splnenia zákonných podmienok ustanovení § 16 a § 17 zákona č. 549/2011 Z. z. nemôže konať inak, než také rozhodnutie uznať. V rámci uznávacieho konania odsudzujúce rozhodnutie iného členského štátu Európskej únie nie je možné preskúmavať zo žiadnych iných hľadísk. V zmysle Rámcového rozhodnutia Rady 2008/909/SVV z 27. novembra 2008 o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na rozsudky v trestných veciach, ktorými sa ukladajú tresty odňatia slobody alebo opatrenia zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody, na účely ich výkonu v Európskej únii, je totiž jedným zo základných pilierov uznávacieho konania vzájomná dôvera v právne systémy ostatných členských štátov, pričom má uľahčiť uznávanie a výkon rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii. Zjednodušene povedané, ak súd nezistí niektorý z dôvodov odmietnutia špecifikovaný v § 16 ods. 1, ods. 2 zákona č. 549/2011 Z. z. rozhodne o tom, že rozhodnutie sa uzná a vykoná; nepostupuje teda ako ďalšia odvolacia inštancia a konanie v štáte pôvodu neskúma nad rámec priloženého osvedčenia a rozhodnutia, ktoré má byť predmetom uznávacieho konania.

Krajský súd postupoval správne i v tom, keď pri uznaní rozsudku súdu štátu pôvodu rozhodol podľa § 517 ods. 2 Trestného poriadku tak, že výrok o treste odňatia slobody ponechal bez premeny. S ohľadom na druh trestu, dĺžku jeho trvania a trestnú sadzbu, je takýto postup zlučiteľný s právnym poriadkom Slovenskej republiky.

Súladne so zákonom postupoval krajský súd aj v prípade, keď v zmysle naposledy citovaného ustanovenia v spojení s § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona odsúdeného U. T. zaradil na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom, keďže z odpisu registra trestov odsúdeného ustálil, že v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu nebol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin.

Čo sa týka odvolacích námietok odsúdeného U. T., najvyšší súd považuje za potrebné uviesť, že dôvody odmietnutia rozhodnutia o uznaní a výkone sú taxatívne uvedené v § 16 zákona č. 549/2011 Z. z. Odvolacie námietky uvádzané odsúdeným nie sú dôvodom, s ktorým zákon automaticky spája účinok v podobe odmietnutia rozhodnutia o uznaní a výkone. Za relevantnú z tohto pohľadu nemožno považovať námietku týkajúcu sa toho, kde sú lepšie alebo horšie podmienky vo výkone trestu.

Pokiaľ ide o zdravotný stav U. T., najvyšší súd uvádza, že ak by zdravotný stav menovaného vyžadoval zdravotnú starostlivosť, bola by mu náležite poskytnutá. Ten sa ale nejaví taký akútny. Za daných okolností preto ani zdravotný stav odsúdeného nemôže mať žiaden vplyv na výkon trestu odňatia slobody.

Opomenúť nemožno tiež skutočnosť, že rozhodnutím Spolkového cudzineckého a azylového úradu č. XXXXXXXXXXX/XXXXXXXX bol odsúdenému uložený zákaz pobytu v Rakúskej republike na 8 rokov, čo predpokladá jeho vyhodenie z Rakúskej republiky po výkone uloženého trestu odňatia slobody aj v prípade neuznania a nevykonania predmetného rakúskeho rozsudku v tejto veci.

Najvyšší súd preto uzatvára, že Krajský súd v Banskej Bystrici dospel k vyhlásenému rozsudku po bezchybnom procesnom postupe a v súlade so všetkými procesnými ustanoveniami, ktoré tento proces upravujú, pričom nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, ktorú by ešte bolo potrebné vyriešiť.

Riadiac sa uvedeným rozhodol najvyšší súd tak, ako je vyjadrené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.